



Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Commentarius Tertius In Libros De Coelo; De Generatione Et Corruptione;
De Anima; Et Metaphysicam Aristotelis

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

II. An possit divinitùs dari Angeli solo numero intra eamdem speciem
distincti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95375](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95375)

per ordinem ad eundem Angelum duæ cognitiones & volitiones ejusdem objecti, duæ ubicationes in eodem spatio, &c. solo numero distinguerentur? Deinde si per ordinem ad materiam & Angelos illæ formæ solo numero distinctæ dari possint, quidni & aliæ per ordinem ad suum subjectum immediatum. Subsumo, atqui non dantur formæ, quæ subjectum immediatum non respiciant, & è converso vix dantur formæ, quæ non sint immediatum alterius subjectum: ergo principium formale individuationis solo numero cujusque rei, haud secus quam materiæ 1^a, est cujusque rei entitas: ergo, &c. 1^a Pars assumpti est adversarium; 2^a tenet à pari.

iv. Probatur 2^o, ipsæ entitates cujusque materiæ sublunaris solo numero inter se distinguuntur, quidni & duo corpora simplicia completa, duæ subsistentiæ bases, duo Angeli? ergo, &c. 1^a Pars est adversarium; 2^a tenet similiter à pari.

v. Confirmatur 1^o, si materia esset principium individuationis rerum, ubicumque esset eadem materia, esset eadem individuatō; sed hoc est falsum; ergo, &c. Probatur minor, quia alioqui forma ignis & forma ferri essent solo numero diversæ, quia naturaliter esse possunt in eadem materia, ut constat ex dictis lib. 1^o. Physic. Disp. 3. Dub. 3^o.

vi. Confirmatur 2^o, non est ratio cur materia sit potius principium individuationis Physicum, quam forma; sed forma non est, ut fatentur: ergo, &c. Probatur minor, quia ratio propter quam faciunt materiam signatam quantitate principium individuationis solo numero Physicum, est, quia est irreceptibilis & incommunicabilis alteri tamquam subjecto; hoc autem est falsum, ut constat ex dictis de subsistentia basi: deinde scire velim, cur potius irreceptibile sit principium individuationis solo numero Physicum, quam receptibile, quandoquidem, tam hoc, quam illud possit esse principium individuationis specie differentium, quod videtur esse majoris moliminis: ergo, &c.

vii. Confirmatur 3^o, eadem numero anima rationalis in nutritione successivè informat diversas numero materias; ergo non individuat à materia, & consequenter nec formæ materiales; quia non est, cur successivè (saltem divinitus) informare non possit diversas numero materias.

viii. Confirmatur 4^o, in eodem indivisibili aëris sunt species visuales solo numero distinctæ & gradus intensiōis lucis solo numero distincti: ergo, &c.

ix. Dices, docent Aristoteles & S. Thomas formas individuari per materiam signatam quantitate: ergo, &c.

x. Respondeo illos non loqui de individuatione reali Physica intrinseca, sed, aut de subjectiva extrinseca, aut de intentionali cognitionis & extrinseca; quia videlicet individua non cognoscimus, nisi materiam habeant ex natura sua; unde loquuntur tantum de principio individuationis quoad nos & extrinseco, & non quoad se & intrinseco; alioqui nequidem posset simul, imò nec successivè, idem numero subjectum recipere duo accidentia solo numero distincta, quia ubi idem intrinsecum principium individuationis, idem intrinsecè numero individuum: quod est per absurdum.

xi. Adde individuum esse, aut solo numero, aut specie distinctum, esse essentialè individuum, ac proinde & intrinsecum, sic ut à subjecto extrinseco esse non possit.

D V B I V M I I.

an possint divinitus dari Angeli solo numero intrà eandem speciem distincti.

xii. Divus Thomas q. de spiritualib. creat. art. 8^o. negativam defendit, eumque sequuntur communiter Thomistæ, sed ita obscure philosophantur, ut à me vix intelligi possint. Verum ad Aristotelem & D. Thomam respondimus n. x. Quare absolute sit

R E S O L U T I O.

xiii. Possunt divinitus dari Angeli solo numero intrà eandem speciem distincti: ita auctores communissimè, præter Thomistas.

xiv. Probatur 1^o. evertendo fundamentum oppositæ sententiæ, quod est: Natura specifica manet una numero, quamdiu non dividitur per modos numero distinctos; sed illi non sunt numero distincti per ordinem ad formam, seu actum omninò simplicem; ergo per ordinem ad materiam, quam includunt, aut respiciunt actu, vel potentiâ, tamquam subjectum receptionis: Probatur minor 1^o, quia ut sic sunt ipsa natura quatenus in se, quomodo est una & individua, quia illud totum, quod est unum & immultiplicabile realiter, est individuum, eò quòd principium individuationis sit immultiplicabilitas: 2^o, quia differentia materialis multiplicativa natura realiter, debet esse quidpiam distinctum à differentia formali, sive constitutiva speciei saltem subicibilis; quia in Deo est talis differentia formalis, & tamen non est materialis; item quia in Petro & Paulo sunt duæ materiales, & tantum unica formalis.

xv. Respondent 1^o. Arriaga & alii communiter, planè gratis & sine ullo fundamento differentiam individualement naturæ multiplicativam sumi in ordine ad solam materiam; quia circa eandem numero materiam primam & quantitatem dantur duo accidentia solo numero distincta, ut v. g. duo calores, duo frigora, &c. quæ successivè potest habere talis materia, vel quantitas.

xvi. Contrà, si Thomistæ respondeant se, ob præmissum fundamentum, asserere differentiam, &c. sumi in ordine ad solam materiam, non satisfacit Arriaga: ad rationem autem ejus Resp. accidentia non dici solo numero distincta, quia dicunt ordinem ad eandem, aut diversam numero materiam, sed quia imprimis sunt duo, ut constat ex mutua eorum separatione, & sine nota distinctionis formalis sive specificæ, dicunt ordinem ad materiam, quæ in se includit solo numero diversâ: licet enim illa, quæ sunt duo sine nota distinctionis formalis, dici possint solo numero distincta, si dicant ordinem ad materiam, non possunt tamen, si non dicant, quia principium multiplicationis eorum solo numero est ordo ad materiam.

xvii. Respondent 2^o. gratias habituales Angelorum, visiones beatificas, habitus fidei, spei & caritatis, &c. animarum hominum, solo numero distinguuntur sine ullo ordine ad materiam primam: & hoc est præcipuum ipsorum argumentum. Sed

xviii. Contra Responderem gratias habituales Angelorum esse solo numero diversas, quia indifferenter

ferenter dicunt ordinem ad Angelos vel animas rationales, quæ quia dicunt ordinem ad materiam primam, sunt solo numero diversæ, & consequenter etiam principium multiplicationis solo numero istorum accidentium: quare, omisiss istorum authorum rationibus, aliter

XXIX. Respondeo ad majorem, supponi falsum, videlicet dari ex parte rei, siue objecti, naturam secundum se determinabilem ex parte rei, siue objecti, ad esse unicam numero per negationem ordinis ad materiam, vel ad esse plures solo numero distinctas per ordinem, quem dicit ad materiam, id enim est omnino Platonium, & distinctionem realem adstruit inter gradus Metaphysicos, siue inter speciem & individuum; nam si natura Petri v.g. ex parte rei, siue Petri, determinabilis sit per ordinem, quem dicit ad materiam, ad esse in Petro multiplicatam solo numero contra naturam Pauli, poterit realiter à natura Petri separari, tamquam posterius ex parte rei, siue Petri, à suo priori; quod est ratio à priori, cur in Petro prius & posterius realiter, separari possint realiter: addi etiam possunt omnia argumenta, quæ in Logica, tum Tract. 1^o. tum 2^o. attulimus contra distinctionem objectivam, & aliam Platoniam; natura igitur ex parte rei, siue objecti, nihil aliud est, quam omnia istius naturæ individua, quæ sunt species, genus, &c. prout hoc, vel illo conceptu inter se confunduntur; ac proinde, si natura dederit ista individua, quæ in se sunt objective indivisibilia, ratione confundi posse in ordine ad aliquam operationem non convenientem aliis notabiliter distinctis, dicuntur ejusdem speciei & solo numero distincta; si convenientem aliis notabiliter distinctis ejusdem generis; si verò è contrà natura dederit ista individua, ratione distingui posse in ordine ad operationem convenientem aliis notabiliter distinctis, dicuntur diversæ speciei, & sub conceptu plus quam numero distingui.

XXX. Confirmatur hæc everio: vel ordo naturæ humanæ, aut potius animæ rationalis, ad materiam quatenus se tenet ex parte naturæ, aut animæ, à natura humana, aut potius ab anima rationali, realiter distinguitur, vel non? si primum, hæcceitas multiplicans naturam, aut animam rationalem distinguitur realiter à natura, aut anima rationali, quod est ponere unam naturam, aut animam in omnibus individuis hominis; quia natura, aut anima secundum se præcisè, siue antecederet ad omne realiter

distinctum superveniens, est una numero; & aliunde, etiam per Divinam omnipotentiam, in multa realiter distingui non potest per multa realiter à se distincta; alioqui omne unum deberet realiter fieri multa, per accidentia realiter multa, &c. quæ in se reciperet, ac per consequens natura Divina multa realiter per multas realiter substantias; Verbum multa realiter per corpus & animam, quæ terminativè recipit, &c. quæ malè audiunt: si secundum, naturam non multiplicatam aliunde realiter, non multiplicat realiter; quia nihil habetur realiter novum, nisi per aliquid novum realiter; unde necessarium nobiscum dicere oportet principium multiplicationis realiter esse simplicissimam entitatè realem cujuslibet individui, cõceptibilis modo statim dicto.

XXXI. Probatur 2^o, Everio adversariorum fundamento, & explicatà autoritate D. Thomæ & Aristotelis, stat argumentum à pari, pro multiplicabilitate speciei Angelicæ, sicut pro multiplicabilitate cæterarum mixtorum specierum: ergo, &c.

XXXII. Confirmatur multiplicatio generis in solâ specie distincta, sit sine ordine ad materiam, vel ipsis adversariis fatentibus; ergo & multiplicatio speciei in solo numero distincta: Probatur consequentia, quia non est ratio, cur hæc multiplicatio fiat, potius per ordinem ad materiam, quam illa; quandoquidem totum, quod dicunt adversarii de illa, satis salvetur sine ordine ad materiam in multiplicatione generis, genere & specie distinctorum, in quibus oportet assignare principium multiplicationis speciei supra principium multiplicationis generis, sic ut in specie tantum distinctis oportet assignare principium multiplicationis individuum solo numero distinctorum supra principium multiplicationis speciei: ergo, &c.

D V B I V M I I I.

Quodnam sit Principium Individuationis Metaphysicum.

R E S O L U T I O.

XXXIII. **D**ico, Principium Individuationis Metaphysicum est ipsa eccitas ab *ecce*, vel hæcceitas ab *hic*, *hec*, *hoc*; quæ est ipsa rei entitas Physicè, præcisè concepta sub ea ratione, quâ ultimò differt à quolibet alio.

XXV. Probatur, quia nihil commodius assignari potest. Vide dicta in Logica de Individuo.

DISPUTATIO VLTIMA

De Deo.

D V B I V M V N I C V M.

An in solaratione naturali sistendo efficaciter probari possit Deum existere.

I. **D**ixi, In solaratione naturali sistendo, id est, abstrahendo ab eo, quod de Deo existentiæ, fidei, Scripturæ, Patrum, ac Scholasticæ, autoritas docet, juxta quam manifestum est existere.

Sententia adversariorum proponitur.

II. **D**icent adversarii, sistendo in sola ratione naturali, id est præcindendo ab authorita-

te Concil. Script. Patrum & Scholast. non videtur efficaciter probari posse Deum existere. Imo (inquit P. Ioan. de Lugo lib. 1^o de Deo uno Disp. 14. cap. 1^o.) asserunt nonnulli existentiam Dei, nec per se notam esse, nec demonstrari posse per aliud, sed sola fide teneri. Sic Bassolus, Aliaco, Adamus, Major, & alii apud Gillium lib. 1^o. Tract. 8. cap. 5^o. & videtur favere S. Maximus Centuria 1^a. Theol. cap. 8. Ita ille: Adverte tamen Authores illos non rectè pro ista resolutione citari; quia à dicta autoritate, uti resolutio ista, non præcindunt; nec quasi dubitanter & indagando resolvunt, quod ista facit, ut patet ex ly *non videtur*; sed absolute & asserendo; propter quæ, eorum resolutio hodie temeraria reputatur; unde resolutio ista

K k 4

haud